

ἐλθεῖν ἔπειτα, καὶ μὲ φέρειν τὴν θυγατέρα της, ἐνῷ κάθηναι ἐπάνω εἰς τὸν σοφᾶν. Ἡ θυγάτηρ, κλαίουσα καὶ ὀδυρομένη, θέλει προσπέσειν εἰ τοὺς πόδας μου, καὶ μὲ παρακαλέσειν νὰ τὴν δεχθῶ εἰς τὴν εὐνοίαν μου. Ἐγὼ τότε, διὰ νὰ ἐντυπώσω εἰς τὸν νοῦν αὐτῆς τὴν ἀνήκουσαι πρὸς τὸ ὑποκείμενόν μου εὐλάβειαν, θέλω ἐξαπλώσειν τὰ μηρία μου, καὶ τὴν λακτίσειν μὲ τὸν πόδα μου, ὥστε νὰ ἐγκρημνισθῇ εἰς ἀρκετὸν διάστημα ἀπὸ τὸν σοφᾶν.

Ἐβυθίσθη παντάπασι εἰς τὴν χιμαιρικὴν ταύτην ὀπτασίαν ὁ Ἀλνᾶσχαρ, ἃ δὲν ἠμπόρεσι νὰ μὴ πράξῃ ὅ,τι ἐδιαλογίζετο· ὥστε, κτυπήσας κατὰ δυστυχίαν τὸ καλᾶθιον, τὴν βάσιν ὀλίγου αὐτοῦ τῆς μεγαλειότητος, ἔσπρωξε τὰ ὑάλινα ἃ πῆλινα σκευὴ μακρὰν ἑαυτοῦ· εἰς τὸν δρόμον, καὶ κατεστύτριψεν αὐτὰ ὅλα.

ΛΕΩΝ ΑΛΛΑΤΙΟΣ.

Ο ΛΕΩΝ ΑΛΛΑΤΙΟΣ, εἰς τῶν ἐξόχων σοφῶν τῆς δεκάτης ἐβδόμης ἑκατονταετηρίδος, ἐγεννήθη εἰς τὴν νῆσον Χίον, ἀπὸ γονεῖς Γραικολατίνους, κατὰ τὸ 1586. Εἰς τὴν Ἰταλίαν ξεντευθεὶς, ἐνῷ ἦτον ἀκόμη παῖς, ἐπροστατεύθη ὑπὸ κραταιοῦ τινὸς οἴκου εἰς τὴν Καλαβρίαν, ἃ ἐστάλθη νὰ τελειώσῃ τὰ μαθήματα αὐτῷ εἰς τὸ ἐν Ῥώμῃ Ἑλληνικὸν γυμνάσιον. Μετεπεσκέφθη μὲν τὴν πατρίδα τὴν κατ' αὐτὰς ἔτι τὰς ἀρχὰς τοῦ βίου· ἀλλ' ὑπέστρεψεν ὀλίγον ἔπειτα εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου, μετ' ἄλλεπαλλήλους φιλολογικὰς ἐνασχολήσεις, ἐπέτυχεν νὰ διορισθῇ βιβλιοθηκᾶριος τοῦ Οὐατικανῶ. Διὰ τὴν θέσιν ταύτην καθίστανεν αὐτὸν ἐπιτηδεύτατον ἃ ἡ μεγάλη του φιλοπονία καὶ τὸ κραταιότατον αὐτοῦ μνημονικόν· εἰς τὸ διάστημα δὲ μακροχρονίου βίου, ἐξέδωκε χειρόγραφα, μετέφρασεν Ἑλλήνας συγγραφεῖς, κ' ἐδημοσίευσεν πολλὰ ἔργα πρωτότυπα, τὰ ὁποῖα δεῖχουν μᾶλλον πολυμαθεῖαν παρὰ κρίσιν ἢ αἰσθησιν τοῦ καλοῦ. Ἄν ἃ τὸ γένος Ἑλλήν, ἐχορημάτισε μ' ὅλον τῆτο εἰς τῶν πλέον ἐνθέρμων ζηλωτῶν τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἀναμαρτησίας τοῦ Πάπα· καὶ μ' ὅλην αὐτοῦ τὴν σοφίαν, ὅχι μόνον δὲν ἦτον ἐλεύθερος ἀπὸ μισαλλοδοξίαν, ἀλλὰ καὶ τολμηρῶς δι' ἰσχυρίζετο, ὅτι ὀρθὸν καὶ δίκαιον εἶναι νὰ μεταχειρίζομεθα πῦρ καὶ μάχαιραν πρὸς ἐπιστροφὴν τῶν ἰσχυρογνωμόνων αἰρετικῶν! Κατηγορεῖται ὅτι ἐμαλάκυνεν τὰς μεταξὺ τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Αὐτικῆς Ἐκκλησίας διαφορὰς, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Πάπαν Οὐρβανὸν Η', ὅστις ἔκλινεν ἰσχυρῶς εἰς τὸ νὰ συνδιαλλάξῃ καὶ συνειώσῃ αὐτάς. Ἐθμελίωσε δὲ γυμνάσιον εἰς τὴν Χίον, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Ῥώμην τὸ 1669, ὀγδοήκοντα τριῶν χρόνων ἡλικίας.

ΑΡΧΗ ΤΩΝ ΣΤΑΤΡΟΦΟΡΙΚΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ.

ΑΦΟΥ ἡ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου μήτηρ ἁγία Ἑλένη ὑπῆγε καὶ ἐπροσκύνησεν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐπεκράτησε γνώμη μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν, ὅτι προσκύνῃσι τῆς ἱερᾶς ἐκείνης χώρας καὶ ἐνθέρμιος προσευχῇ εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἔπαθεν ὁ Σωτὴρ, φέρει ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον. Διὰ τοῦτο ἦτο πάντοτε ὁ ἅγιος τάφος πλήρης προσκυνητῶν, οἵτινες ἀπεδήμουν ἐκεῖ συχνάκις ἀπὸ μακρονωτάτους τόπους. Οἱ τὴν χώραν ταύτην ἐκ τῆς ἐβδόμης ἡδὴ ἑκατονταετηρίδος ἐξουσιάζοντες Ἀραβες δὲν ἠνώχλουν τοὺς προσκυνητάς, ἀλλ' εὗρισκαν καὶ ὠφέλειαν ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν συχνάζοντων εἰς τὴν Παλαιστίνην Χριστιανῶν. Ὁ μέγας Κάρολος ἔκαμε ἃ φιλικὴν τινα συνθήκην μὲ τὸν Ἀρῆμ ἁλ' Ῥασίδ, ἃ τὸν ἐπαρακάλεσε νὰ προστατεύῃ κατὰ πάντα τρόπον τοὺς Χριστιανοὺς προσκυνητάς. Ἐκτοτε ἔτρεχαν πλῆθος Χριστιανῶν, πολλοὶ δὲ καὶ κοσμικοὶ ἄρχοντες, τοὺς ὁποῖους βέβαια δὲν ἐκίνει ἡ δημώδης γνώμη. Ἀληθινὴ καὶ ἐγκάρδιος ἀγάπη πρὸς τὸν Ἐσταυρωμένον, ἃ εὐλαβῆς ἀνάγνωσις τῶν παθῶν του, ἀνέφλεγεν εἰς τὰς καρδίας των τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ πατήσωσι τὴν ἁγίαν γῆν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπάτησαν ποτὲ οἱ πόδες τοῦ Σωτῆρος, καὶ μὲ δάκρυα νὰ δείξωσι τὸ σέβας των εἰς τὸν Γολγοθᾶν, ὅπου ἐξέχεε τὸ θεῖόν του αἷμα πρὸς σωτηρίαν ὅλου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἦλθεν ὁμως τέλος πάντων ὁ καιρὸς, ὁπότε ὁμοὶ καὶ θηριώδεις βάρβαροι ἐκυρίευσαν τὴν Ἱερουσαλήμ, ἃ τότε ὑπερεπερίσσευσαν τὰ δεινὰ τῶν προσκυνητῶν.—Οἱ βάρβαροι κατακρατῶσι τὰ ἅγια, κακομεταχειρίζονται τὰς Χριστιανοὺς, βεβηλόνουσιν τοὺς ἱεροὺς τόπους, καὶ δὲν ὑποφέρουν πλέον τοὺς προσκυνητάς, ἢ χολογεῖτο πανταχόθεν. Οἱ θρηνοὶ οὗτοι ἠκούσθησαν εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπὸ πολλοὺς ἐναρέτους, ἃ διήγειραν τὴν ἐνθουσιώδη ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἐκστρατεύσωσι πανδημεῖ, ἃ νὰ ἀρπάσωσι μὲ τὸ ξίφος τὸν ἅγιον τόπον ἀπὸ τοὺς ἀπίστους.

Τότε ἐφάνη παραξενὸς τις ἀνὴρ, Πέτρος ὀνομαζόμενος, Κηκέπετρος ἐπονομαζόμενος, καθὼς λέγει Ἄννα ἡ Κομνηνὴ, ἐκ τῆς πόλεως Ἀμβιανοῦ, ὅστις πρότερον εἶχεν ἀρνηθῆναι τὸν κόσμον διὰ τὴν τύψιν τῆς συνειδήσεώς του, ἔγεινεν ἐρημίτης, καὶ ὑπῆγε προσκυνητὴς καὶ τοῦ ἁγίου τάφου· αἱ κακουλὶαι τῶν ἐκεῖ Χριστιανῶν τὸν ἐνθουσίασαν νὰ ἐδικιῇ τὴν καταφρόνησιν τῆς Σωτῆρος, ἃ νὰ ἐπιχειρήσῃ αὐτὸς τὸ μέγα ἔργον. Ὑπῆγεν εἰς τὴν Ῥώμην, ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Πάπαν Οὐρβανὸν Β'. ἔγγραφον δέσιν τοῦ κατατεθλιμμένου Πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων, καὶ

τοῦ παρέστησε τὴν ἀξιοθρήνητον κατάστασιν τῶν Χριστιανῶν ἔκ τῶν προσκυνητῶν τῆς Παλαιστίνης. Ὁ Χριστὸς (ἔλεγεν ὁ Πέτρος) τῷ ἐφάνη καθ' ὑπνους, καὶ τὸν ἐπρόσταξε νὰ σηκώσῃ ὅλον τὸν κόσμον πρὸς ἐλευθέρωσιν τοῦ ἁγίου τάφου.

Ὁ Πέτρος λοιπὸν οὗτος ἐστάλθη ὑπὸ τοῦ Πάπα ἀπόστολος εἰς ὅλην τὴν Ἰταλίαν ἔκ Γαλιλίαν, νὰ κηρύξῃ ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν τὴν δοθεῖσαν εἰς αὐτὸν προσταγήν. Ἡ φήμη τοῦ ἁγίου προσκυνητοῦ ἐπροπορευέτο πολὺ μακρὰν ἔμπροσθέν του, καὶ, ὅπῃ ὑπήγαιεν, ἐθεωρεῖτο ὡς τοῦ Θεοῦ ἄγγελος. Τὸ ἐξωτερικόν του ἐνεδυνάμονε τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν ἔκαμναν αἱ διδασκαλαὶ του. Κατάξηρος ἀπὸ πείναν ἔδιδαν ἔκ μακρὰς κακοπαθείας, ἐξυπόλυτος ἔμε γυμνὸν ἔκ φαλακρὸν κρανίον, ἐνδυμένος ἐξεσχισμένα ῥάκη, ζωσμένος μὲ σχοινίον, καὶ βαστάζων σταυρὸν εἰς τὴν χεῖρα, ἐκάθητο ἐπάνω εἰς ζῶον ἄξιον τοιοῦτου ἀναβάτου, εἰς κατάξηρον γάδαρον. Μόνον ἡ φωνὴ του ἔκ τὸ πύρινον βλέμμα τῶν εἰς βάθος ἐγγωμένων ὀφθαλμῶν του ἐφάνερον τὸν παράδοξον ἄνδρα· ὁ ὑπὲρ τῆς πίστεως ζῆλος, καὶ ἡ σκληραγωγημένη ζωὴ του ἐνέπνεαν θαυμασμὸν καὶ σέβας. Ἐδίδασκεν εἰς τὰς ἐκκλησίας, εἰς τὰ σταυροδρόμια, καὶ εἰς τὰς λεωφόρους, καὶ ἡ εὐγλωττία του ἐνθουσίαζεν ὅλας τὰς καρδίας. Γέροντες ἐκαθάριζαν τὰ σκωριασμένα ὄπλα τῶν διὰ νὰ ὑπάγῳσιν εἰς τὸν ἅγιον πόλεμον, ἔκ παιδία ἐγυμνάζοντο νὰ βαστάζωσι τὴν λόγχην.

Γενικὸς ἐνθουσιασμὸς ἐκυρίευσεν τὰς χώρας τῆς Ἀσείας· καθεὶς ἐβλεπε σημεῖα εἰς τὸν οὐρανὸν, τὰ ὁποῖα ἀνήγγελλαν τοῦ Θεοῦ τὴν θέλησιν. Πυρώδης δρόμος, ἔλεγον, ἐξηπλόνητο καὶ ἐφθανε διὰ τοῦ κυανοῦ οὐρανοῦ τῆς μεσημβρίας εἰς τὴν Ἀνατολήν, καὶ πάραυτα μετὰ τοῦτο ἐφαίνετο κόκκινον ὡσάν αἷμα τὸ ἡμισφαίριον τῷ οὐρανοῦ. Ἐπεκράτει τότε καὶ μία ἐπιδημικὴ νόσος, ὀνρασθεῖσα ἱερὸν πῦρ, ὥσως ἡ λεγομένη σκαρλατίνη, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπέθνησκαν πολλοί. Ἐξηγεῖτο τοῦτο θεῖα ποινὴ διὰ τὴν ἀναβολὴν τοῦ ἁγῶνος. Εὐκόλως συμπεραίνεται ὅτι ἐγίνοντο μὲ σκοπὸν εὐσεβείας ἀπάται, διὰ νὰ ἀνάψῳσι τὴν δεισιδαιμονίαν. Ἐνας ἱερεὺς εἶπεν ὅτι εἶδεν εἰς τὸν οὐρανὸν ξίφος, ἄλλος ὁλόκληρον στράτευμα, τρίτος τις δύο πυροειδεῖς καβαλλαρίους μαχομένους εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ὅτι ὁ σταυροφόρος ἐνίκησε τὸν ἕτερον· καὶ ὅχι μόνον ταῦτα, ἀλλὰ διεδόθη ἔκ λόγος ὅτι ἀνέστη ἐκ νεκρῶν ὁ μέγας Κάρολος, καὶ θέλει κυβερνήσειν αὐτὸς τὸν ἅγιον πόλεμον.

Ὁ Πάπας Οὐρβανὸς ἐβλεπε τὴν θεοβλάβειαν ταύτην μὲ εὐχαρίστησιν τε. Ἐπρόσταξε σύν-οδον εἰς τὴν Πλακεντίαν (Μάρτ. 1095), ἔκ συν-

ήχθησαν τόσοι ἱερωμένοι καὶ λαϊκοί, ὥστε ἐκάθισαν εἰς ὑπαιθρον τόπον. Ἡ πυρώδης δημηγορία, ἣτις ἐγενεν ἐδῶ περὶ τῶν πραγμάτων ὅλης τῆς Χριστιανωσύνης, ἔκαμε τὴν ἐνέργειάν της· Πρεσβευταὶ τοῦ Γραικικοῦ αὐτοκράτορος ἦλθαν ἐδῶ ζητοῦντες βοήθειαν κατὰ τῶν ἐξαπλονομένων Τούρκων, καὶ πολλοὶ ὠρκίσθησαν νὰ ὑπάγῳσι καὶ ν' ἀγωνισθῶσι κατὰ τῶν ἀπίστων.

Ἡ μεγάλη καὶ γενικὴ κίνησις, ἣτις ἤρχισε τότε εἰς τὴν Εὐρώπην, διήρκεσε δύο περίφη ἐκατονταετηρίδας· ἐκ τῆς Γερμανίας καὶ Γαλλίας, ἐκ τῆς Ἀγγλίας καὶ Ἰταλίας, ἔκ τοῦ ψυχροῦ βορρᾶ, ἔτρεχαν στρατεύματα κατόπιν στρατευμάτων εἰς τὴν Ἀσίαν· ἐλογαριάσθησαν περίφη ἐπτὰ ἐκατομμύρια ἀνθρώπων. Εἰς ὅλους τοὺς σταυροφόρους (διότι οὕτως ὠνομάζοντο οἱ ἅγιοι πολεμισταὶ) ἐδόθη τελεία ἀφεσις τῶν ἁμαρτημάτων, καὶ εἰς τοὺς ἀφήσαντας ὀπίσω κτήματα καὶ ἀγροὺς ὑπεσχέθη ἡ ἐκκλησία νὰ τὰ ἐπιτροπεύῃ μὲ πίστιν, καὶ νὰ τὰ διδῇ σῶα ἔκ ἀκελιπῆ εἰς τοὺς ἐπιστρέφοντας. Οἱ τόκοι τῶν χρεωφειλετῶν, τῶν πολεμούντων εἰς τὴν ἁγίαν γῆν, ἦσαν ἀφειμένοι, καὶ τῶν ἀποθνησκόντων ἐκεῖ ἐτάχθη πατρικὴ φροντίς διὰ τοὺς συγγενεῖς των. Αὐταὶ αἱ ὑποσχέσεις τοῦ κλήρου ἐνθουσίασαν πολλοὺς ἀδιαφοροῦντας διὰ τὰ οὐράνια καλὰ, τοὺς ἐκίνησαν δὲ μᾶλλον καὶ ἐλπίδες λαφύρων ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπὸ τὴν Ἀσίαν. Οἱ χωριάται, τῶν ὁποίων ἡ τύχη ἦτο πολλὰ σκληρὰ, ἀφῆκαν τὸ ἄροτρον καὶ τὴν δίκελλαν, ἔκ ἀραντες εἰς τοὺς ὅμους τὸν σταυρὸν, ὑπῆγαν νὰ αἰσθανθῶσι τὰ καλὰ τῆς ἐλευθερίας.—ΚΟΥΜΑΣ.

Τὴν ὥραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡμεῖς κάμνομεν τὴν ἁμαρτίαν, κάλλιον ἦτο νὰ ἤθελε χαθῆν ἀπὸ τὰ ὀμμάτιά μας ὁ ἥλιος, ἢ νὰ ἀνασχισθῇ ὑποκάτω εἰς τοὺς πόδας μας ἡ γῆ, διὰ νὰ μᾶς καταπῇ ζωντανούς. Διότι ἐκείνην τὴν ὥραν ἡμεῖς ὑβρίζομεν ἕνα Θεὸν πλάστην καὶ λυτρωτὴν· ὑβρίζομεν τὴν δικαιοσύνην του μὲ μίαν τολμηρὰν παράβασιν τῶν ἐντολῶν του· ὑβρίζομεν τὴν ἀγαθότητά του μὲ μίαν ἀπάνθρωπον ἀχαριστίαν εἰς τὰς εὐεργεσίας του. Ἡμεῖς καταπατοῦμεν τὸ αἷμά του, παροξύνομεν τὴν κρίσιν τε, ἀνάπτομεν τὴν ὀργήν του, χάνομεν τὴν χάριν του, πίπτομεν εἰς τὸ μῖσός του. Καὶ ἐξεύρετε τί εἶναι τὸ μῖσος τοῦ Θεοῦ; λέγει ὁ Θεὸς Χρυσόστομος· εἶναι μία κόλασις πρὶν τῆς κολάσεως· εἶναι ἕνα πρᾶγμα βαρύτερον ἀπὸ τὴν κόλασιν· Θεοῦ γὰρ ἁλλοτρίωσις καὶ ἀποστροφή, καὶ τῶν ἐκεῖσε προσδοκωμένων κολάσεων βαρύτερον ἐστὶ τῇ πεπόντι. Τί χειρότερον τοῦ νὰ ἦναι τις μισημένος ἀπὸ τὸν Θεόν, ἔκ πρὸ καιροῦ κολασμένος;—ΜΗΝΙΑΤΗΣ.